

Література:

1. Конституція України. URL: https://kodeksy.com.ua/konstitutsiya_ukraini/statja-42.htm (дата звернення: 05.10.2021).
2. Закон України «Про підприємництво» зі змінами. *Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР)*, 1991. № 14, ст.168.
3. Олефір А. Економічна політика Китаю: досвід реформ для України. *Господарське право і процес*. 2018. №2. С. 53-57.
4. Мерніков Г. І. Модернізація України і досвід Китаю / Г. І. Мерніков. *Стратегічні пріоритети*. 2011. № 3(20). С. 137-145.

ЗДАТНІСТЬ ДО САМОМЕНЕДЖМЕНТУ В ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА-ПРАКТИКА

Буйницька М.М.

Українська інженерно-педагогічна академія

Самоменеджмент як здатність до самоорганізації власної діяльності фахівцем передбачає сформованість цілої низки необхідних особистісних характеристик. Такі характеристики мають бути сформованими в особистості завдяки докладанню власних зусиль. Основним джерелом, що покладено в основу такої характеристики, виступає раціоналізм, який передбачає першість і компетентність розуму (логічного ходу міркування) в пошуках правди.

Юридична діяльність як суспільна необхідність у підтримці і регулюванні справедливих відносин між людьми передбачає особливу відповідальність кожного з тих, хто покликаний займатися нею професійно. Важливе місце в відповідальності належить внутрішній її характеристиці – відповідальності перед самим собою, перед своїм внутрішнім суддею – сумлінням.

Від порад і рішень юристів залежать долі людей, їхні майнові і немайнові відносини, стабільність економіки, інтереси взаємодіючих, порядок на вулиці і безпека громадян. Працівники юридичної професії часом приймають несприятливі для інших і тяжкі для себе рішення. Помилки юристів можуть негативно позначитися на стані законності і правопорядку, на добробуті членів суспільства.

Це зумовлює підвищення значення внутрішнього плану відповідальності, яка, в свою чергу, вимагає здатності планувати і організовувати належним чином власну юридичну практику, усвідомлювати і раціонально розраховувати необхідні ресурси (людські і фінансові) для вирішення конкретного юридичного випадку, оцінювати результати з урахуванням принципу оптимальності тощо. Самоменеджмент у цьому ракурсі виступає ключовою характеристикою особистості представника юридичної професії.

Якщо менеджмент стосується, як правило, управління трьома основними ресурсами (фінансові ресурси, людські ресурси і часові ресурси), то в самоменеджменті провідну роль варто надати часовим ресурсам особистості. Провідне завдання для представника юридичної професії – встигнути зробити максимум, не перевантажуючи себе фізично і психологічно для збереження

власного людського (як правило, інтелектуального) потенціалу, отримуючи при цьому максимум морального і матеріального задоволення. Зважаючи на це, сучасні дослідники найчастіше здатність фахівця до управління власним часом визначають як тайм-менеджмент.

Так, уміння керувати власним часом вважається важливою навичкою для юриста, який займається судовою практикою. Адже в його роботі більшість дедлайнів залежить від роботи суду, розкладу судових засідань. Юрист має встигнути підготувати позицію, узгодити її з клієнтом, своєчасно спрямувати процесуальний документ до суду і його учасників. Незважаючи на те, що юридична діяльність має регламентований характер, здатність вкластися в терміни завдяки правильному розподілу часу власної діяльності – індивідуальне завдання для юриста-практика. Неправильний розподіл робочого часу спричиняє суттєве перенавантаження, зокрема й у вихідні дні, від чого страждає як сам фахівець, так і його оточення, близькі люди, родина.

Проблема полягає в тому, що здатність до самоменеджменту і стійкі вміння його здійснювати мають формуватися ще на етапі професійної підготовки майбутнього представника юридичної практики. Так, важливе місце має відводитися теоретичним знанням у цій галузі, а також практичним навичкам розподілу власних зусиль з урахуванням пріоритетів серед безлічі різних завдань практичної юридичної діяльності.

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК НАПРЯМ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ ГАЛУЗІ

Васильєва М.П., д.п.н., професор

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С.Сковороди

На фахівця соціальної галузі в державі покладено високу місію з надання допомоги у разі неспроможності окремої особистості або цілої категорії забезпечити надані їй права самостійно. Виконання такої місії вимагає ретельної підготовки, яка, поряд з забезпеченням необхідними професійними компетентостями, передбачає формування *soft skills*. Серед таких умінь загального характеру важливе місце посідає почуття відповідальності за долю суспільства і розвиток людства в глобальному вимірі, а також небайдужість і потреба допомагати оточенню в практичному вимірі реалій повсякденного життя. Такі здатності певною мірою зумовлені людською суттю, проте вимагають підтримки і культивування.

Це спричиняє необхідність уваги під час підготовки фахівця формуванню почуття особистісної причетності до тих процесів, які можуть покращити життя інших людей, а отже й суспільства й людства в цілому. Таке усвідомлення власної причетності за ті справи, які ініціює людина або приймає активну участь у їхній реалізації, має стати потребою фахівця соціальної галузі. Адже саме він є тим, хто має реагувати на прогалини в соціальній політиці, а також вносити зміни в її напрями розвитку і зміст.

У нашу добу розвитку суспільства, яка характеризується як